

02 Școala credinței

Școala credinței

David a fost „uns”. Credința sa a fost pusă la încercare prin pericolele întâmpinate, prin atracțiile de la curtea lui Saul. Înainte de a ajunge la scaunul de domnie, trebuie, pentru a îndeplini cum vrea Dumnezeu înaltele sale funcții, să treacă prin disciplina Sa.

1. Formarea (pregătirea)

Pentru a scăpa de Saul, David a trebuit să fugă, însă nu fără regrete. Da, trebuie să părăsești totul: soție, casă, prieteni, conducere, resurse. Ani de zile va rătăci ici și colo. Dumnezeu Se va servi de aceasta pentru a-l trece prin diverse experiențe, pentru a-i întări credința prin încercare, pentru a-i face cunoscută propria sa inimă și pentru a-l duce să se bazeze numai pe Dumnezeu și pe harul Său.

A. Adăposturi felurite

În necazul său, David merge mai întâi să caute ajutor ici și colo.

a) La Samuel (1 Samuel 19.18)

Era foarte firesc ca fugarul să se refugieze pe lângă bătrînul proroc care-l unsese și a cărui experiență îi putea fi o binecuvîntare. El și Samuel s-au dus și au locuit la Naiot. Scurtă ședere, fără îndoială, dar cît de profitabilă pentru tînărul care înainta în școala lui Dumnezeu; în școala aceasta fusese timp de atîția ani, bătrînul care, terminînd totul, urma să fie chemat la odihnă în El. Era oaza pe care Domnul o rînduise înaintea singurătății din pustie.

În jurul lui Samuel, un mare număr de tineri proroci se adunaseră. Cîte încurajări a primit David și, fără îndoială, cîte a și dat în aceste cîteva zile.

Mai tîrziu tînărul Saul din Tars va petrece „cincisprezece zile la Chifa” (Galateni 1.18). Sînt amintiri prețioase pentru tinerii care au putut profita astfel de învățătura și de experiența celor care au fost înaintea lor pe drumul credinței.

Dar gîndul lui Dumnezeu nu era ca David să rămînă la Samuel. Trimișii lui Saul sînt, e adevărat, unii după alții, făcuți neputincioși, însuși împăratul nu poate face nimic împotriva celui pe care îl urmărea. Cu toate acestea, David trebuie să fugă din nou.

b) În fața lui Ionatan (1 Samuel 20.1)

Mai păstrează David speranța că situația se va aranja? Se pare, deoarece el a recurs din nou la Ionatan, care, cu o primă ocazie reușește să-l facă să reintre în grația lui Saul. Dar toate eforturile celor doi prieteni nu duc la nimic.

Ei pecetluiesc prietenia lor și își fac promisiuni reciproce în prezența lui Dumnezeu. Ionatan descoperă intențiile reale ale tatălui său și nu poate decît să-i transmită prietenului său vestea tristă. Ce necaz pentru David! „Ei au plîns împreună, pînă ce David a fost depășit de plîns” (1 Samuel 20.41). El se vedea părăsit de toți. Toate eforturile sale pentru a-și servi poporul, pentru a-l elibera de sub puterea dușmanului nu sînt recunoscute. Tot ce constituia bucuria lui: prietenul său, ostile sale, avutul lui Israel, totul îi este luat. El se scoală și pleacă. Ionatan s-a întors în cetate.

c) Pe lângă Ahimelec (1 Samuel 21.1-10)

David încearcă să găsească sprijin la preot. Dar starea sa sufletească nu este deloc fericită. El povestește o întreagă istorie inventată pentru a i se da pîine și o sabie. Va obține cîteva ajutoare pentru el însuși, dar va aduce nenorocire asupra lui Ahimelec și a familiei sale. A dat dovadă de credință în această ocazie? Din nou trebuie să fugă.

d) La Achiș (1 Samuel 21.10-15)

David iese complet de pe calea dependenței. El caută refugiu la dușmanii poporului său, acești filistenii cu care el însuși luptase. Imposibil să-și ascundă identitatea. Este demascat, probabil arestat și nu se descurcă decît făcînd-o pe nebunul, astfel încît Achiș îl alungă.

Toate eforturile lui David pentru a găsi sprijin și ajutor la oameni au fost zadarnice. Singur el se refugiase în peștera Adulam.

B. Adulam (1 Samuel 22.1-4)

David este foarte singur, în cea mai mare nenorocire. Psalmul 142 este dovada: „Nimeni nu mă mai cunoaște, orice scăpare este pierdută pentru mine, nimănui nu-i pasă de sufletul meu... sînt nenorocit de tot... cei ce mă prigonesc sînt mai tari decît mine”. În neliniștea lui, el îl imploră pe Domnul, strigă la El, își varsă necazul înaintea Lui, își arată strîmtorarea sa. Are atunci minunata experiență că Dumnezeu este foarte aproape și „cîntă de bucurie, în noapte”.

„Cînd îmi era copleșit duhul în mine, Tu îmi cunoșteai cărarea ... Doamne, către Tine am strigat și am zis: „Tu ești scăparea mea, partea mea de moștenire pe pămîntul celor vii”.

Părăsit de toți, David învață să se sprijine numai pe Dumnezeu: „Pînă cînd vă veți năpusti asupra unui om, pînă cînd veți căuta cu toții să-l doborîți? ... Dar tu, suflete al meu, liniștește-te în Dumnezeu, căci în El este nădejdea. Numai El este Stîncă mea și mîntuirea mea, turnul meu

de scăpare; nu mă voi clătina" (Psalmul 62).

Pînă atunci el căuta ajutor și sprijin la alții; acum, va deveni el însuși un centru de încurajare și de adunare a săracilor turmei. Frații săi care mai înainte își băteau joc de el, toată casa tatălui se refugiază la el, în peșteră. Orice om care era la strîmtoare, dator, amărît, se îndreaptă spre el. El devine sufletul lor. Mica oștire de la Adulam nu are nimic glorios, dar credința o anima, credința în cuvîntul lui Dumnezeu, care prin Samuel, îl alesese pe fiul lui Isai pentru a fi împărat după inima sa.

David este aici un frumos prototip al Domnului Isus: respins și disprețuit, El îi primește pe cei care-și recunosc starea lor și strîmtorarea lor, găsind în El centrul lor și puterea lor.

C. Persecuția lui Saul (1 Samuel 23,24 și 26)

Din acești ani rătăcitori, vom reține doar cîteva incidente care pun în lumină genul de încercări pe care David le-a suportat și care aruncă de asemenea lumină asupra propriului său caracter.

a) Cheila (1 Samuel 23.1-13)

Filistenii jefuiesc ariile Cheilei. Ce va face Saul? Să-i elibereze? Se pare că nu-l preocupă aceasta. Interesul poporului lui Dumnezeu are un mare loc în inima lui David, pentru ca el să rămînă inactiv.

Îl întreabă pe Domnul să-l știe gîndul; cînd totul e clar și are asigurarea drumului său, el merge cu oamenii săi, provoacă o mare înfrîngere și eliberează pe locuitorii Cheilei.

Ce va folosi de aici? Saul n-a făcut nici un efort să lupte cu filistenii; de îndată ce află că David este la Cheila, unde va putea să-l prindă ca într-o capcană, dă dispoziție pentru un atac în regulă. David află, îl întreabă pe Domnul, care confirmă că oamenii din Cheila îl vor da în mîinile lui Saul. Ce să facă, decît să fugă încă odată, dar cu sentimentul dureros al nerecunoștinței acestor oameni pentru care, el și oamenii lui, își expuseseră viața. Merge unde poate, fără a se plînge, fără a se răzbuna, fără a încerca să-i nedreptățească pe cei care îl resping, reflectînd caracterul Stăpînului preaiubit care, atunci unei cînd samaritenii vor refuza să-l primească în satul lor, Se va duce mai departe (Luca 9.52-56).

Asemenea experiență nu se întîmplă și slujitorilor Domnului? Ei au putut să se consacre, să se consume pentru binele turmei și nu primesc uneori decît foarte puțină recunoștință. Apostolul Pavel a putut spune: „Și eu voi cheltui prea bucuros și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sînt iubit de voi cu atît mai puțin" (2 Corinteni 12.15).

b) Zif (1 Samuel 23.14-28; 26.1-2)

În pustia Zif, David va face o dublă experiență: credințioșia lui Ionatan și slugărnicia zifiilor. Pentru ultima dată, Ionatan și David se regăsesc. Fiul împăratului nu se teme de pericol și merge la prietenul său să-i întărească mîna. El este convins că David va domni asupra Ierusalimului.

Dar Ionatan nu-l urmează pe David, se întoarce la tatăl său și îi va împărtăși soarta.

Zifiinii doresc să fie bine văzuți de puterea regală. Ei se grăbesc să urce la Saul, la Ghibea, să-i spună că David este ascuns lîngă ei. Ei sînt toți dispuși să-l predea, dacă împăratul va coborî să-l prindă. Providența divină îl eliberează pe David printr-o acțiune a filistenilor, care-l obligă pe Saul să înceteze urmărirea (23.27-28), dar puțin mai tîrziu locuitorii din Zif revin la Saul pentru a dobîndi favoarea sa, indicînd locurile unde se ascunde David.

O asemenea servilitate din partea oamenilor care caută aprobarea altuia este o încercare foarte grea pentru copilul lui Dumnezeu care îi este victimă. Să fim atenți să nu defăimăm pe vreun slujitor al Domnului față de cei care nu-l apreciază deloc sau să-l criticăm pentru a ne arăta pe noi înșine. În speranța de a-și mări respectul „celor bine văzuți", unii nu se tem să prezinte lucrurile într-un mod care dăunează fraților lor.

Cursa este mult mai mare și mai subtilă decît o credem adesea. Inima se strînge și ar vrea să se indigneze... dar nu ar vrea mai degrabă să-l imite pe David?

c) David îl cruță pe Saul (1 Samuel 24,25)

În două rînduri, în timpul acestor ani grei, David se găsește în fața marelui ispită de a scăpa cu propria sa mîină de dușmanul său îndîrjit.

La En-Ghedî, în peșteră, oamenii săi îi spun: „Iată ziua în care Domnul îți zice: „Iată, dau pe vrăjmașul tău în mîinile tale; fă-i ce-ți va plăcea" (24.4). Fugarul ar fi putut, în mod legitim, să scape de prigonitorul său. El se mulțumește să-i taie poala mantiei sale, ca dovadă a ceea ce i-ar fi putut face, și-l lasă pe împărat să scape.

Conștiința lui Saul îl mustră; el face promisiuni clare lui David că nu-i va mai face rău, dar nu-și ține cuvîntul. Cu cîtva timp mai tîrziu, pe colina din Hachila (1 Samuel 26.3-25) o nouă ocazie este oferită tînărului să-l facă pe dușmanul său să dispară și să-și asigure astfel puterea. Încercarea este mai mare de această dată, deoarece Abișai propune să-l lovească el însuși pe regele adormit. Dar David nu ar putea să facă aceasta; credința și teama de Dumnezeu îl rețin. „Viu este Domnul că numai Domnul îl poate lovi". Să mă ferească Domnul să pun mîna pe unsul Domnului". Noaptea, din vîrfurile dealului, conversația se angajează între David și Abner, apoi Saul își exprimă tot regretul, și David tot amarul său. Regele spune: „Am păcătuit; întoarce-te, fiul meu David, căci nu-ți voi face rău". Omul credinței nu contează pe promisiunile omenești, ci își exprimă încrederea sa în Dumnezeu: „Sufletul meu să fie prețios în ochii lui Dumnezeu, El să mă scape de orice necaz". David își urmează drumul, care-l va conduce, în sfîrșit, la glorie. Saul se întoarce la locul său: soarta sa este pecetluită; noaptea se va așterne peste el.

d) „în inima sa" (1 Samuel 27.1)

David simțea profund ura a cărei țintă era el. „Dacă oamenii s-ar ridica împotriva mea, să fie blestemați înaintea Domnului". El ar suferi la fel de dureros să fie înlăturat de cultul poporului său: „Ei mă izgonesc azi, ca să mă dezlipească de moștenirea Domnului, spundându-mi: „Du-te, slujește unor dumnezei străini" (1 Samuel 26.19). El exprimă această durere în Psalmul 63, scris când era în pustia lui Iuda: „Sufletul meu însetează după Tine, îmi tînjește trupul după Tine, într-un pămînt uscat și neumblat, fără apă. Așa Te privesc eu în locașul cel sfînt, ca să-Ți văd puterea și slava".

Dacă uităm ceea ce este în inima omului, înțelegem cu atît mai puțin că David, cu puțin după minunata dovadă a credinței sale, cruțîndu-l pe Saul poate, consultînd propriile sale gînduri, să spună: „Voi pieri într-o zi de mîna lui Saul; nu este nimic mai bun pentru mine decît să fug în țara filistenilor". Nu învățase nimic din prima sa experiență? El nu-L consultă pe Domnul, ci discută cu el însuși, „în inima sa". Tocmai își afirmase încrederea sa în Dumnezeu, asigurarea că El îl va scăpa din orice necaz. Dar credința sa pare să se năruie și el urmează propriul său drum. Urmările au fost amare. La curtea lui Achiș, fugarul va găsi, fără îndoială, refugiu: Saul renunță să-l urmărească. El și oamenii săi pot locui liniștiți cu familiile lor. Dar ambianța este dureroasă la Gat; idoli și cultul lor umplu capitala.

David obține de la Achiș un oraș, Tîclagul, unde va locui un an și patru luni cu oamenii săi. Totul pare să meargă relativ bine; numai trebuie să se deplaseze din peșteră, fără încetare, pentru a scăpa de răzbunarea împăratului lui Israel. Se fac incursiuni asupra dușmanilor poporului. Față de căpetenia filistească sînt deghizați sub pretext de năvăliri în Iuda. Achiș face din David „păzitorul persoanei sale", gîndind că nu este iubit de poporul său. Dar situația se va agrava; filistenii hotărîsc război contra Israelului; regele contează pe fiul lui Isai pentru a-l însoți la luptă cu oamenii săi.

Deoarece a părăsit drumul credinței, David s-a așezat într-o situație critică, din care nu mai știe cum să iasă. Astfel, creștinul care se asociază cu lumea, poate, pentru scurt timp, să pară că prosperă. Dar vine ziua în care această falsă poziție se destramă robul Său.

După cum spune David, sufletul său a fost prețios în ochii Domnului. Violența nu a reușit, dar Satan va uza de șiretlic pentru a-l face să cadă pe tînr. La curte, orgoliul ar fi putut să-l stăpînească, avînd în vedere poziția înaltă, în armată sau ca ginere al regelui.

În anii rătăcitori, ar fi avut ocazia să se răzbune pe Saul. La Nob, pe lîngă Ahimelec, a mințit, la instigația „tatălui minciunii". Va cădea pradă sugestiilor aceluia care este și „ucigaș" (Ioan 8.44)?

Incidentul lui Nabal pune în scenă un mare efort al dușmanului. Acest Nabal, bogat în turme, refuză să dea tinerilor lui David hrana cerută ca recompensă a protecției pe care aceștia o acordaseră păstorilor din Carmel (1 Samuel 25). David, foarte enervat, urcă împreună cu oastea sa pentru a distruge pe omul acela și tot ce-i aparține. Satan va atinge scopul său: David, fără motiv, va vărsa sînge, făcîndu-și singur dreptate.

Dar, prin mijlocirea lui Abigail, Domnul intervine în favoarea robului Său. Soția lui Nabal se grăbește și aduce ea însăși tînrului șef hrana din abundență; ea îi atrage atenția asupra pericolului de a da friu mîniei sale. Ea este sigură că promisiunea Domnului se va împlini: David va domni peste Israel, dar „atunci domnul meu nu va avea vreo pricină de necaz și nici nu-l va durea inima că a vărsat sînge degeaba și că s-a răzbunat singur". David recunoaște mîna Domnului și îi mulțumește că l-a împiedicat să verse sînge.

Încă odată dușmanul a fost înșelat. Dar se pare că a reușit în întregime cînd David s-a refugiat la filistenii. În defilarea oștilor care urcă la luptă contra lui Israel, fiul lui Isai și oamenii săi nu pot evita să treacă în spate, cu Achiș. Ce amărăciune în sufletul robului lui Dumnezeu! În ce falsă situație s-a așezat, asociindu-se cu dușmanii poporului său! Și acum, ce să facă? Dacă luptă împotriva lui Israel, s-a terminat cu scaunul de domnie: niciodată poporul nu va accepta în fruntea sa un om care a luptat împotriva lor.

Unsl Domnului va da mîna cu dușmanii lui Dumnezeu și alor Săi? De data aceasta Satan triumfă!

Dar Dumnezeu este credincios și, în harul său, providența Sa intervine în favoarea lui David. El Se servește de domnitorii filistenilor pentru a cere șefului lor să-i trimită înapoi pe acești evrei. Cu toată dorința sa de a-l păstra pe protejatul său lîngă el, Achiș este astfel obligat să se despartă de el; cu ce ușurare, David și oamenii săi se întorc „în țara filistenilor"! După trei zile de mers ajung la Tîclag. Se bucură că-și regăsesc femeile și copiii și mai ales că sînt eliberați de groaza de a lupta contra propriului său popor. Dar dacă Dumnezeu a eliberat pe robul său de cursa în care căzuse, disciplina divină îi va fi aplicată.

Tîclag este distrus, trecut prin foc; toate femeile, toți copiii sînt luați captivi, viitorul împărat și oamenii săi sînt disperați: ei își înalță glasurile și plîng, pînă cînd nu mai au în ei puterea de a mai plînge. Șeful lor îndeosebi este profund îndurarat. Poporul vorbește să-l ucidă cu pietre, căci fiecare este amărît din cauza fiilor săi și a fiicelor sale. Trebuia ca David să simtă urmările grele pentru că a urmat propriul său drum, s-a lăsat influențat de Satan, fără a-L întreba pe Domnul.

Dar Cuvîntul pune în evidență resursele copilului lui Dumnezeu. Din adîncul necazului său, David poate totuși privi în sus: „David s-a întărit în Domnul, Dumnezeul său" (1 Samuel 30.6).

Un nor îi acoperise credința sa, dar disciplina și-a făcut lucrarea sa. Dumnezeu rămîne „Dumnezeul său". Spre El se întoarce, în El se întărește. De la plecarea sa din țara Israelului, în timpul celor șaisprezece luni la Achiș, nici un cuvînt despre Dumnezeu, nici o rugăciune, nici un psalm. Era nevoie de ape mari și de adîncul încercării ca să fie readus să strige.

Dumnezeu răspunde. Părtașia este restabilă. David îl întreabă pe Domnul, care îl angajează clar să urmărească pe amaleciți. Totul este recăpătat, soții, copii, pradă. Obiect al harului, David uzează la rîndul său de har față de cei care au rămas la bagaje (1 Samuel 30.24) și-i face să beneficieze pe prietenii săi de prada luată de la dușmanii poporului lui Dumnezeu (versetele 26-31). În același moment, Saul piere în munții Ghilboa.

Satan nu și-a atins scopul. El se retrage pentru un timp, dar va ști să revină la datorie mai tîrziu.

2. Spre scaunul de domnie (2 Samuel 1-4)

David a fost format pentru datoria care-l aștepta. Planurile lui Satan au fost și vor fi zădărnice. De la cine va primi coroana fiul lui Isai? Alianța cu Ionatan părea să i-o garanteze, dar nu de la el trebuia s-o primească.

El ar fi putut să și-o asigure el însuși, ucigându-l pe Saul, când de două ori a avut această ocazie. Dar nu aceasta era calea lui Dumnezeu.

O va accepta din mîna amalecitului, care i-o aduce, după ce a jefuit cadavrul lui Saul pe muntele Ghilboa? (2 Samuel 1). David îl tratează pe acest om după cum a meritat-o, după propriile sale cuvinte și îl ucide pentru că a întins mîna asupra unsului Domnului. Nu de la amalecit trebuie să primească el coroana.

De altfel, prin atitudinea sa la filistenii, el pierduse, din punct de vedere moral, orice drept la scaunul de domnie. Numai harul putea să-l aducă acolo: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Te-am luat de la pășune, de la oi, ca să fii căpetenie peste poporul meu, peste Israel; am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta și ți-am făcut numele mare, ca numele celor mari de pe pămînt" (2 Samuel 7.8-9).

După moartea lui Saul, conștient de acest har, David întreabă pe Domnul pentru a ști unde să meargă. Dumnezeu îl conduce la Hebron. Și acolo oamenii lui Iuda, aparent fără a-i fi solicitat, vin și-l ung împărat peste casa lui Iuda (2 Samuel 2.4).

David are treizeci de ani, vîrsta pe care o avea divinul său Stăpîn cînd va intra în slujba Sa (2 Samuel 5.4; Luca 3.23).

Nu este impresionat că el a compus majoritatea psalmilor săi înainte de această vîrstă? În mod cu totul deosebit, aceștia sînt psalmii care vorbesc mai mult de credință, de încredere, de părtășie cu Dumnezeu.

Nu anii contează, ci părtășia și atașamentul față de Domnul; un credincios care mergînd cu El poate avea mai multe progrese în puțin timp, decît într-o viață întreagă, cu o inimă împărțită.

Dar de la cine va primi coroana fiul lui Isai? Abner îl ia pe Iș-Boșet, fiul lui Saul, și-l stabilește împărat asupra întregului popor. Rezultă de aici un război civil care a fost lung, între casa lui Saul și casa lui David (2 Samuel 3.1). În urma unei discuții cu Iș-Boșet, Abner vrea să facă legămînt cu David și să-i asigure stăpînirea asupra întregului popor. Dar nu de la Abner trebuia să primească David coroana lui Israel. Asasinatul generalului de către Iobab nu are loc din porunca împăratului (3.37), dar Dumnezeu Se servește de aceasta pentru a evita ca, din mîna unui om oricît de bine intenționat ar fi, să fie dată coroana unsului său.

David nu va accepta nici oferta ucigașilor lui Iș-Boșet, care se lăudau că l-au omorît în patul său și-i aduc capul la Hebron. El poruncește oamenilor lui să-i omoare pe acești violenți și nu se servește de ce au făcut, cum sperau ei, pentru a-și întări împărăția.

S-au scurs poate douăzeci de ani de cînd tînărul păstor a fost uns de către Samuel. Ani de punere la încercare a credinței, de ispite, de disciplină. A sosit și momentul lui Dumnezeu: „Toate semînțele lui Israel au venit la David, în Hebron, spunînd: Domnul ți-a zis: „Tu vei paște pe poporul meu Israel și vei fi căpetenie peste Israel". Astfel toți bătrînii lui Israel l-au uns pe David împărat peste Israel" (2 Samuel 5.1-3).

Drumul fusese lung, credința avusese urcușurile și coborîșurile ei și eclipsele ei, cu toate acestea ea fusese menținută; își găsea, în sfîrșit, răsplata.

Aceasta nu înseamnă că formarea se terminase; ea va dura toată viața. Totuși, pregătit în școala lui Dumnezeu, David intră într-o nouă perioadă a carierei sale, aceea a împăratului responsabil.

clickbible.org